VIHERMETSÄN ASUKKAAT & TÄRKEÄT ASIAT

Oli kaunis kesäpäivä ja Vihermetsän asukkaat olivat kesäpäivän vietossa naapurimetsässä, paitsi Justus-Jäniksen perhe. Isä- ja äiti-jäniksellä oli kiireitä pupujen kasvimaalla, niin että jänisperhe ei ennättänyt lähteä vierailulle naapurimetsään. Justus-Jänistä harmitti ja hänellä oli tylsää.

”Tylsää, tylsää, tylsää…!” hän hoki itsekseen ja istui kannonpäällä.

”Nyt en kyllä ala. En halua olla vaan kotona enkä kyllä jaksa mennä kaveriksi kasvimaallekaan. Minä lähden seikkailemaan ihan yksin!” Justus-Jänis uhosi ja lähti matkaan. Justus-Jänis ei kertonut isälle ja äidille mitään aikeistaan, vaan käveli päättäväisesti kohti naapurimetsää. Aluksi maisemat näyttivät tutuilta. Vastaan tuli tutun näköisiä pensaita ja kiviä sekä tuttu, vanha kiemuraoksainen mänty. Justus jatkoi laulellen matkaa.

Kunnes hän huomasi, että maisemat ympärillä muuttuivat jotenkin vieraiksi. Metsä, jossa hän nyt oli, tuntui oudoilta ja vieraalta. Justus hätkähti ja häntä alkoi pelottaa.

”Olenko eksynyt? Missä ihmeessä olen?” Hän puheli itsekseen.

”Huhuuu!!! Kuuleeko kukaan?” Hän huuteli ja kaiku vastasi huudon takaisin.

Ketään ei näkynyt, eikä kuulunut, vaikka Justus kuinka huuteli. Justus-Jänis muisteli isä-Jäniksen neuvoja, istahti kannolle ja alkoi hengitellä rauhallisesti ja puhallella mielikuvituspilviä pois.

Pelko hälveni ja pian Justus jaksoi taas huudella. ” Kuuleeko kukaan minua? Täällä olen minä, Justus!”

Hetken päästä kannon takana olevasta puskasta kuului rapinaa. Olli-Orava ja Saana-Siili siellä kurkistelivat.

”Hei Justus, mitä ihmettä sinä täällä teet?” Me olemme naapurimetsästä menossa kohti kotia ja kuulimme täältä huutoa.

”Ihanaa, että olette siinä! Olette maailman parhaat kaverit. Haluan kotiin äidin ja isän luokse. Tiedättekö, että minä eksyin?” Justus-Jänis totesi ja halasi ystäviään.

”Ei hätää Justus. Me tiedämme, miten pääsemme kotimetsään. Tule mukaan!” Saana-Siili ja Olli-Orava totesivat.

Pian he olivat Justuksen kotikolon luona. Isä- ja äiti-Jänis olivat olleet huolissaan ja isä-Jänis olikin jo Justusta ja kaveruksia vastassa.

Justus riensi Isän syliin ja sanoi.

”Isä, äiti ja kaverit, te olette minulle tärkeintä koko maailmassa… Ja tietenkin koti ja minun oma pehmopupu myös.”

Meillä jokaisella on mielessämme asioita, jotka ovat erityisen tärkeitä meille, mutta joskus niitä voi olla vaikea huomata.
Mitkä ovat sinulle tärkeitä asioita?
Ketkä ovat sinulle tärkeitä ihmisiä?
Mitä heidän kanssaan on kiva tehdä yhdessä?

KUKA HUOMAA MUT?

Kirjoittanut Tiina Kainulainen